

INVASIÓ

Avançava lentament cap al seu destí. Observant cada xicotet detall de la ciutat, la seua ciutat, en la qual havia transcorregut tota la seua vida i on tenien lloc tots el seus records. Sabia que eixa seria l'última vegada que caminaria per aquells carrers i això el feia preguntar-se. Com havia arribat fins ahí? Què havia fet que prenguera aquella decisió?

Es va recordar del dia que va vore l'anunci per primera vegada, li va parèixer la solució perfecta a tots els seus mals. Pocs dies després, ja ho tenia decidit. Tal vegada, va estar segura des del primer moment, o, pot ser, li espantava la desesperació. De totes formes, ja era igual.

Va creuar el carrer, quedant front a un edifici normal, com qualsevol altre en aquell barri. D'uns cinc pisos, gris i amb la façana ennegrida, el seu aspecte reflectia l'estat ruïnós del veïnat, amb no molt bona fama a la ciutat. No cridava l'atenció, ningú s'havia de parar dues vegades a mirar-lo i, menys encara, s'haurien imaginat el que ocultava en el seu interior. Ella tampoc, de no saber el que sabia.

Deixant de costat qualsevol repar, va creuar la porta, oblidant el pensament que, pot ser, aquella no era una bona idea. Ocultant tot remordiment, com portava fent massa temps.

El primer que va vore en entrar a l'edifici va ser un quadre enorme, que presidia el centre de la sala, pintada en ell, una dona la mirava fixament als ulls. Era estrany, desentonava completament amb el lloc, pareixia més apropiat per a un museu que per a un dentista, el que es suposava que era aquell lloc. O almenys, això posava en el cartell de la porta i en els altres que estaven penjats per tota l'estada. Un grup de persones esperaven assegudes, totes fixes al seus telèfons mòbils. Es va preguntar si de veritat anaven al dentista, o, com ella, tenien altres intencions.

Es va dirigir cap a la recepció, la dona que allí es trobava la va mirar i li preguntà.

—Edurne Gueda?

Ella va afirmar.

La dona va assenyalar el quadre, que en aquell moment es desplaçava cap un costat, deixant un forat al descobert. A l'altre costat, hi havia un estret passadís. Va caminar per ell fins arribar a una habitació. Era gran però fosca, a més, l'aire estava inundat per un olor a productes químics que dificultava la respiració. Situació que no pareixia molestar en absolut a l'home enfront d'ella. Era alt, vestia una bata blanca que li arribava fins als turmells, i unes ulleres redones i petites, que pareixien de joguet en comparació amb ell. La mirava amb un somriure inquietant.

—T'estava esperant.

Al poc temps ja estava tot preparat. Ella romania immòbil en l'interior d'un artefacte de metall envoltat en cables, que ocupava quasi tota l'habitació. El doctor li va senyalar el comandament que li havia donat.

—Ja saps, una vegada hages arribat polsa el botó, així sabré que tot ha funcionat. Després, ja podràs fer el que vulguis, allí ningú et buscarà —va dir amb evident emoció en el rostre.

—Així que no podré tornar mai, veritat?

—Ja saps que no, he descobert com portar gent fins allà però tornar-la encara no. Açò és un experiment, ningú sap com acabarà —dit això va riure.

Ella no va poder evitar sentir por. I si no funcionava?, es va preguntar. Desapareixeria, ja ho sabia, l'havien avisat. Però fins aquell moment no havia sigut veritablement conscient del que allò significava, simplement se li havien llevat les ganes de fugir.

Sense donar-li temps a pensar res més, el doctor va tancar la porta de la màquina i va polsar un botó. Uns segons després, Edurne ja no estava allí.

Va sentir com una rampa de dolor recorria el seu cos i va tancar els ulls, engegada per la llum. Quan els va tornar a obrir es va adonar de que es trobava a la mateixa habitació que abans. Però era diferent. La màquina ja no estava, igual que l'extravagant doctor. En l'aire tampoc es distingia l'olor a químic que abans el tornava irrespirable. Més bé feia olor a humitat, com si el lloc portara tancat molt de temps. Va decidir eixir i investigar, per a vore on es trobava.

La sala principal també estava deserta, la seua única companyia era el quadre on havia pintat un estrany ser, paregut a un porc senglar. Era el quadre on abans hi havia la dona.

Va eixir al carrer, era a una ciutat encara que molt diferent a la que es podia haver trobat en el seu món. Pareixia important, amb edificis alts, com gratacels, tots d'un blanc impolut i de formes cada qual més estranya. Estaven units per ponts de vidre a diferents altures que eixen de finestres enormes. Era fascinat, com una ciutat en els núvols. Però hi havia una cosa estranya, els carrers estaven completament deserts i pels ponts no caminava gent. Tampoc s'escoltava cap soroll.

Es va apropar a una tenda, no havia ningú, però la porta estava oberta, així que va entrar. Estava plena d'aliments, no obstant això, aquests desprenien un olor nauseabund que li va indicar que no es trobaven en molt bon estat. Va pensar que seria una bona idea agafar menjar, no sabia quant de temps passaria sense trobar res. Així que va agafar una bossa i va buscar qualsevol cosa que fora comestible. Va trobar una llandes que pareixien estar bé, se les va ficar a la motxilla, encara que no sabia que eren ja que els noms estaven escrits en un estrany idioma. Després, va buscar aigua i va agafar unes quantes ampolles.

Va obrir una llanda, dins havia una pasta marró que no feia molt bona pinta, però per tal de menjar alguna cosa, li feia igual el que fora. Una vegada després d'haver menjat ja podia pensar millor.

La màquina havia funcionat, havia viatjat a un altre món, com li havien promés. Pel que semblava aquell era molt paregut al seu, potser una mica més avançat, però per alguna raó aquella ciutat estava deserta. Tal vegada els seus habitants havien hagut que fugir d'algun perill, va pensar. Potser ella havia de fer el mateix. Va decidir abandonar la ciutat i buscar una altra que estiguera habitada, en la que poguera fer la seua vida. Però no sense abans haver explorat aquesta.

Efectivament, ja podia assegurar que estava completament deshabitada. Totes les portes de les cases estaven obertes, es va ficar en algunes i aquestes estaven en perfecte estat, encara que brutes de pols. Els ascensors funcionaven a la perfecció,

igual que els cotxes. Era com si els habitants s'haguessin anat sense tocar res. Va agafar un dels cotxes i amb ell es va posar en marxa.

Després d'una setmana de recerca ja havia travessat set ciutats, totes com la primera, completament desertes. Va tractar de mantindre l'esperança, però aquell no era el que ella s'havia imaginat per a començar de zero, per a començar una nova vida. Estava esgotada, cents de quilòmetres recorreguts i no havia trobat cap signe de vida. A més, s'havia adonat que tampoc hi havia animals ni plantes, allò era cada vegada més estrany.

Aquella nit va tornar a dormir en una de les millors cases buides que tenia a la seua disposició. Mai s'hauria imaginat que tindre una ciutat sols per a ella la feria sentir tan malament.

Però quan es va despertar, ja no es trobava allí. Estava lligada de peus i mans tombada en un llit dins d'una sala freda i xicoteta. Va girar el cap, a través d'una finestra tres éssers pareguts a una espècie de mescla entre un humà i un porc senglar la miraven amb cara d'odi. Ella no va poder callar un crit. Els éssers, al veure que s'havia despertat van rugir i es van dir alguna cosa. Després, un d'ells va entrar per una porta i se li va apropar amb una agulla en la mà, o peülla. Ella va intentar desfer-se dels lligams però era inútil. La va pinxar i es va tornar a dormir.

La següent vegada que es va despertar també estava lligada, però ara tirada en el sòl. Un dels porcs senglars, es trobava enfront d'ella, semblava que era el que l'havia punxat abans, feia el que podien haver sigut minuts, hores, dies..., però tampoc estava segura. Ell va soltar un grunyit, pareixia que intentava dir-li alguna cosa, però ella no l'entenia. Al no rebre resposta l'ésser va pulsar un botó i Edurne va rebre una descàrrega elèctrica per tot el cos, es va retòrcer de dolor però aquesta no cessava. Finalment, va parar.

L'animal va soltar un altre grunyit.

—No t'entenc, per favor, para! —va cridar ella, desesperada.

Però la descàrrega va tornar, aquesta vegada encara més fort. La suor relliscava per la seua cara i ella s'agitava i patalejava, intentant de alliberar-se infructuosament de

les cadenes. L'escena va continuar, fins que, de sobte, es va escoltar un esclat i una alarma començà a sonar. El que la estava torturant es va dirigir, corrent, cap a la porta. Però, a mitat de camí, es va escoltar un dispar i va caure. L'atacant va resultar ser una dona de mitjana edat que s'apropava a ella amb pas tranquil, anava vestida de camuflatge i portava una pistola a la mà. Es va agenollar junt a ella i amb una ferramenta que portava al cinturó va trencar les cadenes. Sense dir res es va anar de la sala, deixant a Edurne tirada en el sòl, exhausta.

Uns minuts després va tornar a aparéixer, acompanyada per un home i una dona vestits igual que ella. Ambdós també portaven armes.

—Aquí està —va dir ella.

—Però i aquesta, d'on ha eixit? —va dir el xic. —No em sona de res.

—Pareix que l'estaven torturant—va dir ella —Mar, que fem?

—Ens la portarem, que descanse, després ja li farem les preguntes. —va dir l'altra xica.

Els altres dos van afirmar amb el cap.

Així és com va acabar muntada en la part de darrere de una furgoneta, de camí a no sabia molt bé on. No podia parlar, estava en commocionada pel que pel que li acabava de passar. Però ara ja es trobava fora de perill, amb gent, cosa que estava començant a creure impossible.

Muntats a la furgoneta estaven els xic i les xiques que l'havien trobat, anomenats Carl, Mar i Selena. A més de dos xics dels quals desconeixia el seu nom. Els cinc anaven vestits amb el mateix uniform i tenien la mateixa edat, entre vint i trenta anys. — Jo crec que no és de cap grup —va dir Carl. — La coneixirem.

—No sé —va dir Selena. —Ja ho esbrinarem, però per ara deixa de donar-li voltes, ella deu estar esgotada.

— No hauran mandat més gent? — va continuar parlant ell, sense fer-li cas. —A la ciutat quasi no cabíem i encara no està tot llest, queda un continent i....

—Calleu –va dir Mar, que es trobava al volant del cotxe. —No fa falta que ella escolte més del necessari, encara no sabem qui es.

—Ja però no hauran enviat més gent veritat? — va tornar a repetir.

—Fes-me cas i calla't ja, o la pròxima no vindràs a cap expedició — va tallar-li Mar amb fermesa.

— No, no, per favor –va contestar ell i no va tornar a parlar la resta del camí.

Edurne havia escoltat tot el que Carl havia dit atentament i li havien sorgit molts dubtes. D'on enviaven més gent? Quin continent quedava i a què es referia amb això? I, el més important, que havia passat en aquell lloc i que eren aquells éssers que l'havien tingut presa? Pensara esbrinar-ho.

Després d' hores dins la furgoneta arribaren al vessant d'una muntanya. En ell es va obrir una porta, camuflada entre la pedra i els matorrals. Donava pas a un túnel que descendia a l'interior de la muntanya. Van baixar i baixar fins arribar a un punt que es devia trobar a més de cent metres baix el sòl. Allí, el passadís es va obrir, i va deixar a la vista una ciutat subterrània, es va quedar bocabadada. No era, ni molt menys, tan majestuosa com les altres per les que havia passat en aquell món, però, a fi de comptes, era una ciutat oculta dins d'una muntanya. Allí sí que havia gent, i molta, els carrers estaven plens i s'escoltava el soroll del bullici. Estava feliç de no estar sola.

Van baixar del cotxe i es van dirigir cap al centre de la ciutat. Pel camí es va adonar de que no es veia pel carrer cap xiquet ni ancià, totes les persones tenien una edat de entre dènou i trenta anys. Per què? Altra pregunta per afegir a la seua llista.

Van portar-la fins a l'edifici més gran de la ciutat. Era lleig i pareixia construït amb pressa, però, per el que havia escoltat, era el més important de la ciutat, allí es trobaven els caps.

Per dins era igual de lleig que per fora, brut, amb cap decoració, fosc i amb els sostres molt baixos. Contrastava enormement amb els edificis de les ciutats abandonades.

La van conduir fins a una sala on un grup de persones estaven reunides al voltant d'una taula.

— Volem parlar amb la general —va dir Mar.

Una dona alta vestida amb trage es va alçar. Tenia el semblant seriós i la mirada penetrant. Al instant va saber que era ella la que manava en aquell lloc.

Mar va tomar la paraula.

— Hem trobat una xica, mi general, ells la tenien atrapada i l'estaven torturant. Però no és d'aquí, no sabem d'on ha eixit.

— Que vinga amb mi —va contestar. I se la va portar a una sala continua.

Era el lloc més luxós de la ciutat, estava profusament decorat amb quadres, moldures i una llum de perles colgada en el centre. La dona es va seure davant d'un escriptori sobre una gran i ostentosa butaca, Edurne en una cadira que havia a l'altre costat.

— Doncs avant, comença —li va animar a parlar.

Ella se lo va contar tot, fins el més mínim detall del que va passar des que va entrar per la porta del laboratori, que en aquell moment li pareixia tan llunyà. Mentre, la dona la mirava fixament sense fer cap gest ni pronunciar paraula. Una vegada va acabar el seu relat ella va afirmar amb el cap.

— Així que vas arribat aquí gràcies a una màquina, interessant. Però el millor és que no contes res a ningú, d'acord?

— Si vosté ho diu- va contestar ella. —Però puc preguntar-li una cosa?

— Endavant —va dir ella.

— Què ha passat , aquí? és a dir, per què les ciutats estan buides? I, què són aquells monstres?

La cap se li va quedar mirant, finalment va contestar.

Li va contar que ells vivien allí, en aquell mon, quan un dia aquells monstres van aparèixer. Es van dedicar a matar a tota la població, sense donar-los cap possibilitat de protegir-se. Només un pocs sobrevivents van aconseguir fugir i es van refugiar dins d'aquella muntanya, on van fundar una ciutat. Allí vivien mentre lluitaven amb els monstres pera recuperar la seua antiga llar, el seu món.

Edurne es va quedar sobrecol·lida per la història, però satisfeta al veure la majoria de les seues preguntes resoltes.

El temps va passar en aquella ciutat subterrània i ella es va acostumar a la vida allí. Es va unir als exèrcits que eixien fora a lluitar contra els monstres, li pareixia que era el menys que podia fer per agrair la seua hospitalitat. Però alguna cosa en el fons no li encaixava. Sentia que no coneixia tota la veritat. Feia dies que la gent parlava de l'arribada de més gent, ningú li volia dir de que es tractava, ni de on venia aquella gent, però ella ja no podia fer com si res, com si allí les coses no foren estranyes.

Així que un dia, mesos després de la seua arribada, es va colar en el despatx de la cap, el lloc on havia anat el seu primer dia. Va aprofitar que aquesta es trobava en una campanya important i que, pel que pareixia, ningú vigilava la casa gran. Va escorcollar tots els calaixos fins trobar uns papers que pareixien importants, se'ls va ficar a la motxilla i se'n va anar corrent a la seua casa, una habitació en un edifici de cinc plantes en el que hi eren més de cinc-centes persones.

Va començant unes cartes que la cap li enviava a un tal Doctor Ca. Eren molt curtes i no donava quasi especificacions. Les cartes procedents del misteriós doctor no les va trobar.

“Estem ja asseguts i ens posem en marxa per a preparar el pla.”

“Les màquines es troben col·locades, en uns dies s'encendran”.

“Hi hagut problemes, alguns s'han assabentat i s'estan preparant, necessite més gent”.

“Les anem a encendre, ja ens encarregarem de la resistència”

“No et desesperes, encara necessite temps, però quan vingueu ja veureu, estarà tot perfecte, és un bon lloc”.

Anava a continuar, però, de sobte, algú va trucar la porta. Era Carl.

—Què vols? — va preguntar ella, nerviosa per seguir llegint, presentia que allò que tenia entre mans era important.

—Res, només volia venir a vore't —va contestar, sorprés per la seua reacció tan taxativa. —Et passa alguna cosa?

Ella va decidir contar-li-ho, li pareixia una informació important, devia compartir-la amb ell. Així que li va ensenyar les cartes i va esperar, expectant per la seua reacció. Ella la va mirar amb expressió trista.

—Què dius? A què aquest es molt estrany? —li va preguntar ella.

Ell es va quedar callat, uns segons després va soltar aire i va parlar.

—Crec que tinc que contar-te una cosa.

Edurne no es podia creure el que acabava d'escoltar, ara sí, estava espantada. Va haver de seure i respirar, s'havia quedat sense paraules. Des que va arribar a aquell món ja no li sorprenia res, però això era massa per a digerir-ho, així, de cop. Va mirar a Carl amb espant, no va aguantar més i va eixir corrent. Va fugir de la casa, d'aquella horrible ciutat i de la muntanya, ningú la va seguir. Una vegada lluny es va asseure en el sòl i va plorar.

Els assassins no havien sigut els monstres, havien sigut ells. I lo pitjor de tot, és que ella era, en part, culpable de tot això. Ara sabia que el doctor Cai era el net d'aquell desequilibrat doctor del laboratori que, després del seu primer experiment amb ella, havia seguit perfeccionant la màquina. Amb ell temps, va passar a pertànyer al seu fill i, després, al seu net. Aquest últim va trobar una cruel forma de traure-li benefici.

I és que la terra, per aquell moment ja es trobava en els seus últims dies, dins de poc seria inevitable. Els més poderosos buscaven desesperadament on fugir, i el doctor va oferir-los el lloc perfecte. El problema, ja estava habitat per una altra civilització.

Però això no els va frenar. Prompte governs enters es van unir a la causa i finalment van crear una màquina amb la que podrien matar a tot ésser viu sense causar cap dany al planeta o a qualsevol de les infraestructures que hi havien en ell. Simplement fen que es esvaïren en l'aire.

Van enviar equips que es van anar infiltrant, camuflats, en aquella civilització, a la vegada que el preparaven tot per al gran colp. Però, com sempre, no tot va eixir segons el pla i alguns dels habitants d'aquell món es van posar en alerta i van

aconseguir protegir-se. Aquells eren els supervivents que ella mateixa havia estat ajudant a aniquilar, inconscient de qui era en veritat el vilà d'aquella història.

Ja tot encaixava. La gent amb la que havia estat vivint era del futur, havia nascut a la terra anys després d'ella. Però en el seu viatge, devia d'haver hagut un error que, a més de portar-la a un altre món l'havia fet viatjar endavant en el temps.

Ara tot tenia sentit: Els carrers deserts, les cases en perfecte estat, que no haguera animals ni plantes, que tots en aquella ciutat fossen joves... Ara que sabia la veritat va pensar que hauria sigut millor no haver-la conegut mai, no saber res, viure en la ignorància.

Va escoltar un soroll darrere seua, era un grup de porcs senglars L'anaven a matar, el sabia, no es va moure. Se'l mereixia, per tot el mal que la seua espècie havia causat.

Aitana Martín Córcoles 2E

IES MISTERI D'ELX